

Даже най-заковарелите сърдца се трогнаха от младостта и красотата на младата девойка, която, облечена в бело, се движеше между своите пазачи спокойно и със скромно изражение в лицето.

Когато процесията застана пред императора, тя му се поклони. Първосвещеникът и весталките обкръжиха девойката и я увещаваха да се поклони на статуята на Диана. Посочвайки на нейните родители, те я молеха зарад тях да се отрече. Бледна като смърт, със сълзи, лещи си по страните ѝ, тя спокойно поклати отрицателно глава. „Аз не мога да отхвърлям Бога, който е загинал за мене“.

Нерон сам стана от трона си. „Девойко“, рече той, „ако ти не скъпиш сама своя живот, то зарад ония, които те обичат, аз те моля да се откажеш от съпротивлението. Как може дете като тебе да знае повече от най-учената глава в Рим? Как можеш да отхвърляш боговете, които са запазили и са дали победа на твоята страна? Аз бих те пощадил с удоволствие“.

— „Аз съм наистина дете, както ти казваш“, отвърна Ения. „Аз нямам други сили освен моите, но аз съм силна с силата на оня, комуто се покланям. Той е дал живота си зарад мене; не ще е много, ако аз дам своя зарад него“.

Нерон седна пак на мястото си с едно сърдито махване на ръка. Той видя, че симпатията на зрителите бе към пленницата и че с голямо удоволствие би спечелил тяхното одобрение, ако би прострел своята милост над нея. Процесията сега се върна в средата на арената, където весталките, плачейки, оставиха Ения, която остана да стои самичка, крехка, безпомощна фигура пред голямото мълчеливо множество.

Нерон пришепна тихо нещо на одного от своите служители. Вратата на друга клетка се отвори и един лъв, по-голям от тия, що се явяваха напред, излезе на арената, срещайки зрителите с гръмлив рев. Едновременно с това, една висока фигура, облечена в туника, излезе из тълпата и прескочи яката преграда на

отвъдната страна на арената. Това бе британецът Бериг. Той бе въоръжен само с меч, който бе взел от един войник, стоящ близо до него.

Гръм от ръкоплескания се подигна между зрителите. Това бе нещо ново и неочаквано и по-

възбудително, отколкото те сами очекваха. Те се трогнаха от младостта на жертвата, а сега очакването на нещо по-интересно, отколкото разкъсване на части на беззащитната девойка, обжрна тяхния интерес в полза на нейния защитник. Освен това римляните почитаха много добрите дела и това, че тоя пленник се готвеше да срещне сам онова животно, което бе известно като най-силно в амфитеатра, ги изпълняваше с удивление. Колкото и да беха при-